

INTERVJU SA PETRIT BEJDONI

Priština | Data: Datum: 12. februara, 2018. godine
Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Petrit Bejdoni (Intervjuisana)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

Simboli komentara u transkriptu neverbalne komunikacije:

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuisani objašnjava gestovima

Ostali simboli u transkriptu:

[] – dodatak tekstu da bi se bolje razumeo

Fusnote su redaktorski dodaci koje daju više informacija o mestima, imenima ili o izrazima.

Petrit Bejdoni: Ja sam Petrit Bejdoni. Imam 30 godine, sociolog. Ja sam završio Sociologiju. Radim kao socialni radnik.

Aurelja Kadriu: A da li možete da nam kažete, da li se sećate kako je bilo u leto 2007 godine?

Petrit Bejdoni: Kada spominjete u kontekstu nezavisnosti, da sećam se Ahtisarijev Plan. Sećam se kako tri-četiri puta su bili napisali i obnovili samo da bih se prilagodilo Srpskim i Ruskim interesima i da prave neki sporazum izmedju Kosova i Srbije ali na kraju ni je postiglo cilj. Puno uznemirenja, prepuno protesta. Nismo znali da li je dobro ili loše, nismo znali koji je plan Ahtisara. Neko je podržavao, neko ne. Ovako se ja sećam toga.

Aurelja Kadriu: A da li se sećate kada ste čuli po prvi put, ili kada ste saznali po prvi put da se proglašava nezavisnost Kosova?

Petrit Bejdoni: Pa tada krajem 2007 godine, kad na kraju nije se desilo. I o tome nismo znali da li je dobro ili ne. Zatim, znači krajem januara, tako početkom februara počelo da se upotrebljava kao terminologija ko bajagi ima da se proglašava nezavisnost.

Aurelja Kadriu: E, a gde ste vi bili dana proglašavanja nezavisnosti?

Petrit Bejdoni: Ja dolazim iz Djakovice ali toga dana ja sam se nalazio u Prištini jer ja stanujem, živim i radim ovde. Ali toga dana bio sam ovde i pratio sam preko televizije. Ja sam bio mali za vreme rata i u jedno malo mesto kao što je Djakovica koja je previše bila srušena i pod velikim uticajem rata, stvarno nekako imao sam neku mešavinu osećaja. Iskreno rečeno nismo se radovali, znali smo da neće biti neko cveće za sutra. Bila je neka gužva u gradu kao obično za svaku sitnicu napravili su gužve i svadbe i svirali vozilima tako reći praznik bez koje potrebe možda u nekim slučajevima, a modža u drugim slučajevima kada zaista ima potrebe nedsostaju praznici kako se izrazu svih. Tako da ja sam bio u Prištini i pratio sam preko televizije.

Aurelja Kadriu: A da li možete da nam kažete malo opširnije kako ste se osećali toga dana, šta si uradio toga dana nakon proglašavanja, da li se sećate, šta ste misljili?

Petrit Bejdoni: Nekako tu i tamo bilo je neki osećaj kao kada je došao NATO, nekako ne zna čovek da li da se raduješ ili da strahuješ, da ovo se desilo i sada može li da se sutradan sredi, šta se događa? Pa uvek ovi istoriski momenti koji su se desile možda u ovom periodu mogu da te vraćju nazad i sa ratnim

uspomenama, pored svih muka kroz kojih mi smo prošli. Kao malo dete, ne punim samoznanjem, ali jednom mojom percepcijom od moga ugla kako sam ja gledao rat, da podnesemo te uspomene, i pored toga da ne znaš da li da se raduješ ili da se naježiš, očeli sutra da bude dobro sada kada se ja budim u jutro, šta ima da se dešava sada kada već je potpisano? Medjutim pošto sam u kontaktu i aktivan, kao mlad čovek i aktivan po poslovima i raznim organizacijama mi smo znali i nismo se radovali, znali smo da sutra dan nema da bude ništa, sutra mi ima da nastavljamo istu rutinu, sutra mi ima da vidimo iste rukovodioce, sutra mi imaćemo iste probleme i još više navedenih stvari. Tako da na neki način mi smo se radovali ali malo smo falcifikovali radost, radovali se...Barem kako se sećam mi smo izašli da slavimo u veče sa mojim društvom, mi izašli smo da slavimo kao deo pritiska pošto svi su izašli da slave i ne da nam stalo do slave ali...jer nama je bilo jasno u našim glavama da sutra nema da bude ništa i mi ima da se suočimo istim problemima.

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala!

Petrit Bejdoni: Zahvaljujem i vama!

